

TẬP 1

HỒI 8

Truyền Nghệ

Tường Tiểu Phàm!

Một tiếng kêu lớn, âm thanh ngọt ngào, nhưng chấn động sém tét màng nhĩ.

Trương Tiểu Phàm tỉnh mộng, mở to hai mắt, đột nhiên thấy một cái miệng há rộng, rồi hai hàng răng nhọn hoắt ghé sát lại trước mặt, nó sợ phát khiếp la lên: "Ồi!"

"Khách khách khách..." một tràng cười từ đằng sau vọng lại.

Trương Tiểu Phàm mãi mới hoàn hồn, lúc ấy nhìn rõ thì ra là một con chó vàng to tướng, cao đến nửa người ta, lông vàng láng mượt, nằm trên giường mình, đằng sau con chó là Điền Linh Nhi mặc bộ đồ đỏ bó sát, đang cười gập cả bụng.

Trương Tiểu Phàm len lén liếc con chó to, thấy mình nó thù lù, răng nanh nhọn hoắt, cái lưỡi dài ơ là dài thè lè ra ngoài, bộ dạng rất hung ác. Trương Tiểu Phàm chưa từng nhìn thấy con chó to như vậy, trong lòng có chút hoảng sợ, rồi thấy Điền Linh Nhi nét mặt tươi cười rạng rỡ, bèn lúng búng hỏi: "Sư tỷ, chuyện gì vậy?"

"Chuyện gì ư?" Điền Linh Nhi đang cười nói, chợt nét mặt nghiêm lại, cau mày quát lớn: "Trời đã sáng rồi mà đệ còn hỏi ta chuyện gì? Dậy mau, ta và đệ đi lên núi chặt trúc." Trương Tiểu Phàm ngây ra, rồi lạ lùng hỏi: "Sư tỷ cũng phải đi á?"

Điền Linh Nhi hét: "Còn phải nói, đệ tử nhập môn ở chi phái ta ba năm đầu đều phải lên núi chặt 'Hắc Tiết Trúc', ta mười tuổi mới bắt đầu, năm nay là năm cuối cùng rồi. Ê, đệ vẫn còn ỳ ra trên giường à?"

Trương Tiểu Phàm vội vàng vâng lời, cẩn thận dè dặt vòng qua con chó to, theo mé bên kia giường tụt xuống, hấp ta hấp tấp mặc quần áo.

Điền Linh Nhi hét: "Tiếp này." rồi ném một con dao chặt củi lại.

Trương Tiểu Phàm giơ hai tay đỡ lấy, đó là một con dao chặt củi thông thường, cầm thấy nặng nằng.

Chuẩn bị xong xuôi, nó hỏi Điền Linh Nhi: "Sư tỷ, có phải gọi đại sư huynh cùng đi không?"

Điền Linh Nhi lườm nó một cái, bảo: "Đệ chưa nghe ta nói là riêng nhập môn đệ tử mới phải làm bài tập hử, bây giờ chỉ có ta và đệ đi chặt trúc thôi, đi nào!"

Nói rồi vẫy tay, Trương Tiểu Phàm còn chưa động dậy, đã thấy trên giường con chó vàng kia đột nhiên đứng phắt dậy, nhảy phốc xuống, ngoáy ngoáy cái đuôi, hướng về phía Trương Tiểu Phàm sủa mấy tiếng "oảng oảng", nghe răng làm bộ hung ác, rồi phóng ra ngoài.

Trương Tiểu Phàm nghe thấy quen tai, sức nhớ hôm qua lúc theo đại sư huynh quay về có nghe thấy hai tiếng chó sủa, xem ra chính là con chó vàng to này, trong lòng bất giác ngấm ngầm tự nhủ: "Thanh Vân Môn thật là lợi hại, đến con chó nuôi cũng lớn hơn nhiều con chó ở thôn mình."

Nó theo Điền Linh Nhi rời khỏi phòng, trời còn chưa sáng tỏ, vẫn lờ mờ, đi ra khỏi hành lang lượn khúc nhìn về phía hậu sơn, đằng xa sương mờ mờ lung lảng trong núi.

Hai người và con chó cứ thế đi ra sau núi Đại Trúc Phong.

Hôm qua Trương Tiểu Phàm được Tổng Đại Nhân ôm lên đồi, thấy chẳng bao lâu là đến nơi, đường cũng dễ đi, chẳng dè hôm nay tự mình đến, mới đi được nửa đường, đã thấy độ dốc càng lúc càng lớn, lộ trình cũng xa hơn mình tưởng tượng rất nhiều.

Quay sang nhìn Điền Linh Nhi ở bên cạnh, hôm nay cô bé không dùng 'Hổ Phách Chu Lăng', nhưng vẫn bước đi nhẹ nhàng, thân hình nhỏ nhắn mặc bộ đồ đồ lướt trên đường núi rất nhanh nhẹn. Con chó to màu vàng kia thì chẳng phải nói, chạy trước chạy sau, lúc thì xuyên lên, lúc thì lùi lại, có lúc còn luồn vào vạt rừng bên đường, chẳng biết để làm trò gì, lát sau, cây cỏ lao xao, lại thấy từ một chỗ khác chui ra, dáng điệu rất là hưng phấn hoạt bát.

Đi tiếp chừng nửa canh giờ, Trương Tiểu Phàm mệt nhoài thở hồng hộc, hai chân đau mỏi, rã rời cả người.

Điền Linh Nhi đi trước, thấy bộ dạng nó như thế thì hừ một tiếng bảo: "Thật vô dụng, dừng lại nghỉ tí vậy!"

Trương Tiểu Phàm vội gật đầu, đặt mông ngồi xuống, ra sức thở, con chó to màu vàng lúc ấy lại chẳng thấy đâu, không biết đã chui vào xó xỉnh nào rồi.

Trương Tiểu Phàm thở một lúc, hô hấp mới dần dần điều hòa. Nó ngồi trên sơn đạo, nhìn xuống dưới, thấy Đại Trúc Phong vươn cao sừng sững, trông có vẻ cô ngạo bên cạnh những dãy núi gần đó đều thấp hẳn xuống.

"Su tử, đệ có một việc muốn hỏi, không biết là..."

Điền Linh Nhi nghe giọng điệu nó có chút e dè bèn đưa mắt nhìn sang, trong lòng rất là đắc ý, lơ đãng dùng tay sửa lại mớ tóc, nét mặt ngay ngắn, nghiêm trang nói: "Đệ hỏi đi!"

"Tại sao chúng ta lại coi chặt trúc là bài tập! Đệ nghĩ bài tập phải là tu hành đạo pháp chứ?"

Điền Linh Nhi cong môi: "Đệ thì hiểu cái gì, với người tu chân sức khỏe là quan trọng nhất. Mẹ nói nếu thể trạng không tốt, thì dù có diệu pháp vô thượng cũng khó mà tu tập được. Thanh Vân Môn chúng ta bắt nguồn từ Đạo giáo, rất coi trọng dưỡng sinh kiện thể, tu tập đạo pháp tới chỗ sâu xa, thể trạng càng quan trọng. Nói ngay như kỳ thuật tối cao của bản môn là Thần Kiếm Ngự Lôi Chân Quyết..."

Trương Tiểu Phàm chợt run bắn, mặt biến sắc.

Điền Linh Nhi lạ lùng hỏi: "Đệ làm sao vậy?"

Trương Tiểu Phàm hồi tâm, sắc mặt u ám bất định, lẩm bẩm nói: "Không, không có gì, đệ nghe cái tên này có vẻ dài dòng ghê gớm quá."

Điền Linh Nhi trợn mắt nhìn nó, bảo: "Đương nhiên là ghê gớm, đây chính là một trong những tuyệt kỹ trấn sơn của Thanh Vân Môn, chẳng có mấy người luyện được đâu. Nghe cha nói, thi triển chân quyết này, phải lấy chính thân mình để dẫn, rồi dùng thần binh lợi nhẫn, dẫn dụ cửu thiên thần lôi, thiên uy thần lực, làm đối phương tan tác, uy lực tuyệt luân."¹

Trương Tiểu Phàm thở dài, nói: "Thế à!"

Điền Linh Nhi lại tiếp: "Thì đệ thử nghĩ xem! Tuy có chân quyết hộ thân, nhưng những uy thế cửu thiên thần lôi, người thường hễ dụng phải là hóa ngay thành tro bụi, người thi triển thuật ấy cố nhiên tu hành cực thâm sâu, nếu thể trạng không tốt, một chốc một lát chỉ e là chính mình bị thần sấm vụt chết trước ấy chứ, còn nói gì đến đánh

¹ Alex chú:

Nguyên văn:

听我爹說，施展這個真訣，必須要以自身為引，舖以神兵利刃，引下九天神雷，煌煌天威神力，真是僮者披靡，威力絕倫。

cho ai tan tác?" Cô bé liếc nhìn Trương Tiểu Phàm, nói: "Vì vậy cha bảo đệ làm bài tập này chính là vì muốn tốt cho đệ, thế mà đệ còn giữ cái thái độ không bằng lòng."

Trương Tiểu Phàm giật thót, nhảy cẫng lên vội nói: "Làm gì có chuyện đó, đệ hoàn toàn, hoàn toàn không dám có chút ý bất kính nào với sư phụ, càng không có ý không bằng lòng. À! Đệ đã nghĩ đủ rồi, thôi đi, đi!"

Nói đoạn vùng con dao chặt củi, khoa chân bước thành thịch, đi lên trên núi, tốc độ đã nhanh hơn. Điền Linh Nhi nhìn theo sau nó, khe khẽ mỉm cười, rồi cũng đi lên theo.

Khó khăn lắm mới bò lên đến sườn đồi, Trương Tiểu Phàm nhịp thở đứt đoạn, thấy mé trước rừng trúc, con chó to màu vàng đó chẳng biết đã phục sẵn đây từ khi nào, trông thấy hai đứa lên tới nơi, nó chồm kêu "oảng oảng" mấy hồi, cũng không nhồm dậy, lại ngoảnh đầu đi.

Trương Tiểu Phàm ngây ra một lát, nói: "Nhanh quá nhỉ!"

"Đệ nói Đại Hoàng hả?" Điền Linh Nhi đi từ đằng sau lên, không đỏ mặt, không thở gấp, cất tiếng hỏi.

Trương Tiểu Phàm chỉ con chó to: "Nó tên là Đại Hoàng à?"

Điền Linh Nhi đáp: "Phải, đệ đừng coi thường nó, nó lợi hại lắm đó!"

Trương Tiểu Phàm lẩm bẩm: "Thì vậy, xem cái bộ dạng nó to như thế là biết, ít nhất cũng đã nuôi được cỡ hai chục năm."

Điền Linh Nhi xì một tiếng: "Đâu có!"

Trương Tiểu Phàm lạ lùng nói: "Nó chưa được hai chục năm à! Đại Hoàng quả là chóng lớn."

Lúc ấy Đại Hoàng ở đằng trước hướng về Trương Tiểu Phàm mà sủa rất là dữ dội.

Điền Linh Nhi bảo: "Ta nói đâu có ít năm như thế. Chà, để ta tính xem, hình như lúc tứ sư huynh đến đã có rồi, vậy là cỡ bảy mươi năm, không đúng, tam sư huynh nói lúc huynh ấy đến nó đã ở đây rồi, vậy thì phải đến chín mươi bảy năm. Á!"

Cô bé bỗng thốt lên, làm Trương Tiểu Phàm giật thót mình, vội vàng hỏi: "Sao vậy?"

Điền Linh Nhi vui hơn nói: "Ta nhớ ra rồi, lúc nhỏ có lần mẹ cãi nhau với cha, nói năng rất ghê gớm, bảo là sẽ đem con chó vàng mà cha nuôi từ bé đến lớn đem ra giết thịt nấu canh ăn, làm cha tức gần chết, Đại Hoàng cũng sợ đến nỗi mấy ngày liền không dám về nhà!"

Trương Tiểu Phàm tò mò hỏi: "Đại Hoàng không dám về nhà hử?"

Điền Linh Nhi đáp: "Đúng! Đại Hoàng sống đã rất nhiều rất nhiều năm, hiểu tính nết con người lắm, biết mẹ ghê gớm, sợ bị rơi vào tay mẹ thật, bèn chuồn mất. Thế nào, ghê không?"

"Ghê!" Trương Tiểu Phàm nói rất thật lòng, cũng không biết là nói Đại Hoàng, hay là nói sư nương. Nó nhìn kỹ con chó to ấy thêm một chút, Đại Hoàng chẳng thèm để ý, phì mũi một cái rõ to, quấy quấy đuôi, rồi nghiêng đầu, lưỡi biếng ngả ra mặt đất.

Hai đứa lúc ấy đã đi đến trước rừng trúc, Trương Tiểu Phàm nói với Điền Linh Nhi: "Sư tỷ, lúc đệ vừa đến Thông Thiên Phong, còn nhìn thấy một con quái thú to hơn Đại Hoàng rất nhiều lần, nghe đại sư huynh gọi nó là 'Thủy Kỳ Lân', Đại Hoàng có phải là linh thú giống như thế không?"

Điền Linh Nhi đi vào rừng trúc, lắc đầu đáp: "Không phải, linh tôn là dị thú thời thượng cổ, là linh chủng hồng hoang, vượt xa Đại Hoàng, không thể so sánh được."

Trong lúc nói chuyện, cô bé đã dẫn Trương Tiểu Phàm đi xuyên qua rừng, lát sau tới một nơi tương đối nhiều thân trúc gầy, Hắc Tiết Trúc nơi đây đều chỉ lớn bằng cỡ cổ tay, rất là mảnh mai.

"Ở đây đây, đệ từ nay về sau, trong vòng ba tháng, mỗi ngày chặt một cây là được rồi." Điền Linh Nhi nghiêm trang bảo.

"Nhỏ thế này mà chỉ chặt một cây thôi ư?" Trương Tiểu Phàm ngạc nhiên hỏi.

Điền Linh Nhi hừ một tiếng, bảo: "Đệ chặt thử xem."

Trương Tiểu Phàm gạt đầu, cầm con dao chặt củi lên đi đến trước một cây trúc mảnh mai, ước lượng hươ dao một phát là đốn ngã. Chỉ nghe một tiếng trong trẻo vang lên, con dao như chém phải đá, dội lại mạnh đến nỗi lòng bàn tay Trương Tiểu Phàm phát tê dại. Cây trúc gầy bị nó chặt nghiêng xéo về trước, tích tắc sau bật trở lại, Trương Tiểu Phàm không kịp tránh, bị cành trúc quật vào đầu đau điếng, để lại một vết đỏ bầm.

"Khách khách..." Điền Linh Nhi ôm bụng cười, một lát sau mới nhăn nhó bảo: "Đệ ở đây chặt nhé! Ta phải đi làm bài tập của ta đây." Nói rồi vừa cười vừa quay mình bỏ đi.

Trương Tiểu Phàm xoa xoa chỗ bị quật đau trên mặt, thấy trên thân trúc, nơi nó vừa chém phải, lộ ra một vết trắng trắng, bất giác thở ra một hơi lạnh buốt.

Sáng hôm nay, Trương Tiểu Phàm một mình ở đây đối mặt với cây Hắc Tiết Trúc, dùng đủ mọi cách chặt, chém, cưa, mài, dè, bẻ, đến hai canh giờ, mặt trời đã lên giữa thình không, toàn thân mồ hôi đầm đìa, chân tay mỗi nhừ vô lực, cũng chỉ xẻ được một cái lỗ be bé chừng hai phân trên thân cây trúc.

Lúc ấy một tràng tiếng hát đưa tới, Điền Linh Nhi cất tiếng ca bài gì chẳng biết, nhảy chân sáo quay trở lại, thấy bộ dạng bối rối của Trương Tiểu Phàm, lại nhìn cây Hắc Tiết Trúc, lắc lắc đầu, vung con dao lên, có vẻ như định chặt.

Trương Tiểu Phàm vội vàng hỏi: "Sư tỷ, làm gì vậy?"

Điền Linh Nhi sốt ruột bảo: "Thì giúp đệ chặt chứ gì nữa!"

Trương Tiểu Phàm lắc đầu thật mạnh, thở hộc ra: "Không cần đâu, đa tạ sư tỷ. Đây là bài tập của đệ, đệ sẽ tự mình hoàn thành."

Điền Linh Nhi hừ một tiếng, chỉ lên mặt trời, nói: "Đệ biết lúc này là lúc nào rồi không?" Trương Tiểu Phàm tính tình cứng cỏi, nghiêng rằng đáp: "Dù phải chặt đến tối mịt cũng được..."

"Đồ ngu!" Điền Linh Nhi vụt chống nạnh mắng, Trương Tiểu Phàm kinh ngạc, nhất thời không thốt nên lời, chỉ ngây ra mà nhìn vị sư tỷ.

Điền Linh Nhi uy phong lẫm lẫm, rất có cái phong phạm của mẹ, nổi giận: "Người không xem thời gian, cũng không nghĩ gì đến người khác. Người chặt đến tối, chẳng lẽ muốn ta cũng phải đợi người đến tối hay sao? Nếu người thật sự cương quyết như thế, về sau mỗi ngày nên hết sức cố gắng, nghĩ cách nào để trong hai canh giờ có thể làm xong bài tập, khỏi phải nói ra những lời dăm dớ chặt đến tối cái gì đó!"

Nói xong, cô bé vung dao lên, dao rít phá không, "phách phách phách phách" bốn tiếng, cây trúc theo tiếng rít đổ rạp, Trương Tiểu Phàm đứng trơ mắt trông.

Điền Linh Nhi liếc nhìn nó, lạnh lùng bảo: "Về thôi!" đoạn đi ra bìa rừng. Trương Tiểu Phàm trong lòng vừa thẹn vừa ngượng, âm thầm hạ quyết tâm, ngày sau nhất định phải hết sức cố gắng, làm bài tập thật tốt.

Nó lê tấm thân mệt mỏi về tới nơi ở trong Đại Trúc Phong thì đã là chính Ngọ, Điền Linh Nhi chẳng nói chẳng rằng đi vào hậu điện Thủ Tĩnh Đường.

Trương Tiểu Phàm ngây duẩn, khó khăn lắm mới cất nổi bước chân về phía phòng riêng, đến lối vào hành lang uốn khúc thì gặp đại sư huynh Tống Đại Nhân đang đứng ở đó.

Tống Đại Nhân khước miệng lộ nét cười, nói: "Sao rồi, tiểu sư đệ, mệt lắm hả?"

Trương Tiểu Phàm nhếch ra cười, lắc lắc đầu. Tống Đại Nhân thấy nó tuổi còn nhỏ mà tính tình cương nghị, bèn thôi cười, đưa nó về đến phòng, bảo: "Trong nhà bếp thường có sẵn nước nóng, sau này hễ đệ về thì hãy tự vào lấy nước rửa ráy. Lát nữa là ăn cơm rồi, đệ nghỉ ngơi một lúc đi, ta sẽ đến gọi đệ sau, ăn cơm xong chúng ta còn phải làm bài tập nữa!"

Trương Tiểu Phàm giật thót, hỏi: "Chiều vẫn còn bài tập nữa ư?" Tống Đại Nhân thấy nó phản ứng mạnh như thế thì sưng ra một lát, rồi lập tức tỉnh ngộ, cười bảo: "Ồ, ta nói sai, chiều là lúc tu tập đạo pháp của đệ tử chi phái, từ hôm nay ta sẽ truyền thụ cho đệ nhập môn đạo pháp."

Trương Tiểu Phàm lúc này mới thở phào, lòng vừa mừng vừa sợ, khe khẽ hỏi: "Đại sư huynh, những đạo pháp ấy rất lợi hại, có khó học không?" Tống Đại Nhân mỉm cười: "Tu hành đến chỗ sâu xa, tất nhiên là lợi hại vô cùng. Còn có khó học hay không, thì phải tùy vào tư chất ngộ tính của từng người. Tư chất kém một chút cũng không sao, đệ nghe sư phụ nói tối hôm qua rồi đấy: Đạo hải vô nhai, Cần lệ vi chu. Chỉ cần đệ chịu khó kiên trì chăm chỉ, chuyên cần tu tập, thì dù có khó đến đâu đi nữa, cũng có thể luyện thành."

Trương Tiểu Phàm gật đầu thật mạnh. Đến giờ cơm trưa hôm đó, Điền Bất Dịch hỏi qua về tình hình bài vở của Trương Tiểu Phàm, Điền Linh Nhi ngồi bên thêm mắm dặm muối kể xấu Trương Tiểu Phàm một thôi một hồi, đến nỗi thẳng bé đỏ hết cả mặt, không dám ngẩng đầu lên.

Điền Bất Dịch nghe con gái kể, lắc đầu hoài, cuối cùng khẽ phẩy tay, nói thon lỏn: "Ăn cơm."

Điền Bất Dịch chẳng buồn mắng Trương Tiểu Phàm, nhưng Trương Tiểu Phàm lại nghĩ, sư phụ rất quan tâm mình, mình làm ăn chẳng ra gì mà sư phụ không hề trách mắng, khoan hồng đại lượng đến như thế, đúng là một bậc ân sư hiếm thấy trên thế gian. Nó tự thẹn với lòng, không dám nói năng gì nữa, âm thầm phát thệ, sau này nhất định phải chuyên cần tu tập để đền ơn sư phụ.

Sau bữa cơm, Điền Bất Dịch lại theo cái lối đi chữ bát vốn có, lắc la lắc lư trở về Thủ Tĩnh Đường. Những đệ tử khác vội vàng đi đến Thái Cực Động, còn Tống Đại Nhân thì cùng Trương Tiểu Phàm về phòng, bảo: "Tiểu sư đệ này, bản phái đạo pháp rất trọng căn cơ, đệ mới nhập môn, ta hãy truyền cho đệ đạo thuật cơ sở, đệ nhớ kỹ rồi thì sau này phải tự hành tu luyện, nếu có chỗ nào chưa rõ thì hỏi ta, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm gật đầu lia lịa, trong lòng xúc động.

Tống Đại Nhân nét mặt trang trọng, nghiêm nghị nói: "Còn một chuyện nữa, ta phải cảnh báo đệ: kỳ thuật bản môn tinh thâm thần diệu, tà ma yêu nhân lúc nào cũng rình mò. Đệ phải lập trọng thệ, sau khi đệ học xong, trừ phi là đệ tử bản môn, quyết không được truyền cho người ngoài."

Trương Tiểu Phàm giật mình hoảng hốt, nhưng lập tức hiểu ra, khuôn mặt bé nhỏ tỏ vẻ kiên quyết, đáp: "Dạ. Có trời xanh trên cao, đệ tử Trương Tiểu Phàm ngày sau nếu

tiết lộ bí mật đạo pháp của Thanh Vân Môn, tất sẽ bị sét giáng đỉnh đầu, chết không có chỗ chôn."

Tổng Đại Nhân mỉm cười gật đầu, bảo nó ngồi xuống trước bàn, rồi dạy cách đả tọa, mặc tưởng, lại nói sơ qua cách vận hành kinh mạch và tinh khí, cuối cùng là truyền cho nó pháp môn tu hành tầng thứ nhất của 'Thái Cực Huyền Thanh Đạo'.

'Thái Cực Huyền Thanh Đạo' là căn bản của tất cả những điều pháp kỳ thuật trong Thanh Vân Môn, cũng chính là điều mà Thanh Vân Tử đã ngộ ra từ cuốn cổ thư kia hai ngàn năm về trước, trải qua quá trình tinh nghiên của các tông sư Thanh Vân Môn, cho đến nay, đã trở thành một đạo pháp vô thượng, định đoạt được cả chuyện thiên địa tạo hóa.

Thái Cực Huyền Thanh Đạo gồm ba cảnh giới Ngọc Thanh, Thượng Thanh và Thái Thanh. Đệ tử Thanh Vân Môn, kể cả những người thông minh tài trí, suốt cuộc đời giới lắm là đột phá được đến Ngọc Thanh Cảnh, nhưng cũng chỉ loanh quanh tại đó, mà tu hành được đến tầng cao nhất của Ngọc Thanh Cảnh cũng đã là một việc hiếm thấy xưa nay.

Trong Thanh Vân Môn, người đông đến gần một nghìn, nhưng có thể đột phá được Ngọc Thanh Cảnh để tiến lên Thượng Thanh Cảnh, ngoài chưởng môn Đạo Huyền chân nhân, bất quá có chừng hơn mười người nữa mà thôi. Nhưng chỉ với mười mấy người này, Thanh Vân Môn đã đứng được vào hàng những môn phái có thực lực mạnh nhất thâm ảo nhất trong giới tu chân ngày nay. Còn về Thái Thanh cảnh giới vô thượng trong truyền thuyết, nghe nói mới có mỗi Thanh Diệp Tổ Sư là tu tập tới.

- o O o -